

DEMUS GÁBOR

lehetnék egyedül,

de nem vagyok, még magamban
sem, olykor csapat
madár riad kívül-belül (vagy
mindenütt s egyszerre „bent”,
belül is), vagy hogyan mondjuk?

mondjuk, dérlepte rét, volt
a hatalmas, párálló mén, tömött, bimbó-
ba nyílt fasszal, esetlen
ugrott hármat-
négyet, a kanca combja kettős halmába

csúszott, hangtalan arcukon semmi. (mindig is zavart,
hogy a mellső pata karistolhat és hogy ekkora teher
nehezedik a hátra.) amiről
beszélni

dupla, ha nem hármás vétek, noha látja, s tudja is
egy gyerek, s azt is, hogy ő
nem ló,

elejti, mintegy véletlen a
képet.

vagy ahogy emelik a farkukat, s a tökéletes
far tökéletes vulkánjából dől
a szar vagy a ruganyos vulvából bugyog, körül
csorog a lé, miként simogatná,
fúrná az arcát, annyira szép.

a kutya, ha inni beesik

a margitszigeti halastóba,
kétségbeesetten kaparja a partot,
mert a tó tavaszra fölgyűlt iszapja több
mint a víz, melyben úszhatna.

rajtod szinte semmi, nagyon is meztelen
vagy (mint kínos kis álmaidban), amint a fölkapart
sárból kiségitéd. mintha nem is a te kutyád
lenne, hátrébb lépsz, nevetnek
a könnyű ruhájú kirándulók,

míg meg nem rázza magát.

a kutya, ha a tiéd, s te az övé vagy,
nem lehetsz okos,
ha ürit, az természetes,
s az is, hogy az embernek, neked, van kutyád.

az aszfaltról kifordított zacskóval kotorni össze:
a bármennyire is gyakorlott mozdulatot átható fintor
óhatatlan, akár a város.